

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Haandbog i Verdens-Historien. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 120. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1833_518A_1-txt-shoot-idm5540/facsimile.pdf (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Åfen, eller Noget af hans Kjøb, eller Noget af din Næsres Eiendom!

Da sagde det hørende Folk til Mo ses: nei, tal du til os og lad ikke Gud tale til os, saa vi døe, men Mo ses sagde til dem: tager Iod til eder, thi Herren er kun kommen til en Prøve, for at Hans Kirgt kan være over eder, saa I ikke spnde. Folket blev nu staaende langt borte, mens Mo ses gik hen til Etyen, hvor Gud var, og Herren sagde til ham: tal du til Jakobs Huns og kundgior Israels Børn: I har nu set at Jeg talde fra Himlen til eder, giorer nu ikke eder selv Guder enten af Sølv eller Guld! Hvor Jeg bestemmer Offer: Etvbet og Iser Besignelse, skal du giorer mig et Jøeb: Alter at slagte Faar og Kalve paa og til du giorer et af Etern, da maa de ikke være til hugne, thi naar dit Hugg: Jern gaar over dem, er de besmittebe. Du maa ikke giorer Krapper op over mit Alter, thi din Stam maa ei være over det*)!

Saaledes fik da det Israelske Folk sin berømte Grunde Lov og Mo ses fik bered Kustmager til paa Herrens Begne at ordne og indrette Alt dereser, som han ogsaa gjorde; men dog var det langt sen at Folket med Et blev Herren tro og Moses lydige, saa ingen Lovgiver har havt en saadan Kamp at beslaae, for af en selvraadig Horde at danne et bergetligt Selskab. Wandringen i Deten forlængede sig derfor til en heel Menneste: Alder, uden at dog Folket havde mindste Ret til at besvare sig detover, da de ikke blev, mens Mo ses var paa Hjertet hos Herren, nøbt: Kaan til at robe dem en Guld: Kalv som de forjubede, men vagrebe sig siden haardnakket ved, paa Herrens Besjaling, at replte ind i Landet, Gud havde levet Abraham.

Israel havde nemlig, i det aendte Har efter Udgangen,

*) Moses II. 16—17. 19—20.

